

CÂU CHUYỆN ĐẦU ĐÔNG

Không biết ở các xứ lạnh khác thì sao, chứ ở Canada, khi mấy tháng cuối năm chuyển mùa, đón mùa Đông lạnh lẽo thì hễ gặp nhau, câu đầu tiên người ta nói với nhau là về... tuyết!

Mà nói về tuyết không phải để rạng rỡ vui mừng, hoặc để âu yếm thương yêu, mà là để... than thở, là trách móc, là rửa thắm, là... là đủ thứ những tinh từ tiêu cực của cõi đời này. Hồng phải vì người ta căm thù tuyết, vì đã là cư dân xứ tuyết mà căm thù tuyết thì ở dzới ai? Có điều, người ta quen miệng, thích bày tỏ nỗi lòng cho voi bót những phiền muộn “sầu đông” mà sách vở có nói rõ là “winter blues”!

Hồi Tháng Mười Một, trời đổ liền mấy trận tuyết đầu mùa nặng nề, tôi vừa bước đến nhà thờ, là mấy chị em trên ca đoàn xuýt xoa với những khuôn mặt... hồng dzui:

- Trời ơi! Năm nay tuyết đến sớm quá hà.
- Giờ này còn sớm gì nữa! Mà thôi, đến sớm rồi đi sớm cho thiên hạ nhò.
- Úi da, sao mà lạnh tái lạnh tê, bỗng thấy tiếc Thu quá chừng chừng.
- Hình như năm nay... lạnh hơn năm ngoái thì phải?

Chị Nở, ngồi sát bên tôi trong ca đoàn, run lấy bầy, xoa hai tay vào nhau liên tục rồi hồng hén:

- Lạnh quá, lạnh quá em ơi, chị chịu hồng nổi!

Tôi ngửa miệng:

– Ủa, chị ở đây mấy chục năm rồi, có phải mới chân ướt chân ráo qua Canada đâu mà than với thở, nghe hông lọt lỗ tai chút nào!

Chị liếc tôi một cái:

– Tại vì tuyết đổ bất ngờ, trời chuyển lạnh đột ngột nên chị hông trở tay kịp, chưa kịp lấy quần áo mùa Đông ra, trong tủ còn đầy đồ mùa hè thu, nên hồi nãy trước giờ đi lễ chị bới tung cái closet tìm đồ mặc cho phù hợp với mấy đôi giày boots, khăn quàng cổ nữa chứ! Thay ra thay vào, mất hơn nửa giờ đồng hồ, đồ đạc còn quăng đầy giường kia kia, hỏi sao hông bực... tuyết?!

– Ai biểu chị điệu chảy nước mắt chi? Cứ như em đây nè, tuyết có rơi bất cứ lúc nào, trời trở lạnh bất cứ lúc nào, em chỉ cần lấy ra cái quần Jeans, thêm cái áo thun tay dài, rồi khoác cái jacket dày cộm, đôi bao tay, và bất cứ đôi boots nào trong tầm mắt là xong, chẳng cần chọn lựa cho tiệp màu fashion, chỉ cần ấm thôi.

– Em nói y chang như ông xã chị vậy đó!

– Chứ sao! Em thấy mùa Đông cũng có... điếm lợi, em mà cần chạy ra chợ hay đi đâu chớp nhoáng là khỏi cần thay đồ luôn á!

– Là em hông... mặc đồ hả?

– Bậy nà, ý của em là cứ để nguyên si quần áo đang mặc ở nhà, rồi khoác chiếc jacket lên người, xỏ đôi boots là an toàn trên xa lộ.

– Trời! Em đúng là “cùng hội cùng thuyền” với ông xã chị. Có lần chị đang nấu phở, ngoài kia tuyết rơi mịt mù, chị nhớ ra thiếu chanh và hành ngò, bèn sai ông chạy đi mua. Ông đang nằm xem ti-vi với bộ pyjama liền ngồi dậy, tròng thêm chiếc áo khoác, thậm chí hai đôi vớ lủng dưới chân ông cũng không “ke”, đút chun vô đôi giày, là xong. Chị la ông, bắt ông thay đồ cho lịch sự, ông nói ra ngoài đường mùa này ai thấy được quần áo bên trong của mình đâu chứ, cứ áo khoác giày boots, ai cũng như ai, còn lo đẹp xấu làm gì.

– Ảnh nói đúng đó chị! Nhiều lúc em ra đường ông xã em còn nhìn không ra em nữa kìa, vì em còn đội mũ len, đeo đồ che tai, khăn quàng cổ và khăn che miệng, chỉ lòi hai con mắt thôi á!

Vậy đó, những câu chuyện mùa Đông xứ lạnh chỉ quanh quẩn vậy thôi, năm nào cũng như năm nào, cũng những điều quen thuộc lặp đi lặp lại, nhắc tới nhắc lui với nhau, vừa có chuyện để... tán, giết thời giờ và để có chút niềm vui nụ cười, xóa tan cái buồn cái băng giá của đất trời, mà nỗi buồn đó có tên hửn hoi nhe quý vị, đó là winter blues, mà tên chính thức là SAD (Seasonal Affective Disorder).

Mùa Đông, ngày ngắn đêm dài, chúng ta đôi giờ vào tuần đầu tháng 11, lùi lại một giờ nên trời mau tối, ánh nắng yếu ớt, có khi cả ngày không thấy mặt mũi ông mặt trời, không gian u ám tĩnh mịch một màu xám bao la, khiến người ta dễ bị trầm cảm, nhất là những người cô đơn, tâm hồn yếu đuối. Các chuyên gia tâm lý vẫn nhắc nhở mọi người, nên có những hoạt động để tránh bị bệnh SAD. Đọc sách, xem phim, đi bộ ngoài trời hoặc trong nhà, nói chuyện với bạn bè người thân, tham gia winter sports như skating, skiing, ai đang lẻ loi thì rán tìm người... hẹn hò (dù là online, qua hết mùa Đông thì... chia tay), tích cực hơn với sinh hoạt cộng đồng như chùa chiền nhà thờ, ăn uống healthy điều độ, giữ gìn sức khỏe bằng cách mặc đồ ấm, và quan trọng nhất là giữ tinh thần vui vẻ lạc quan mỗi ngày, rồi thì mùa Đông cũng sẽ qua như những mùa khác của cuộc đời này.

Cuối tuần rồi, chị Nở lại phone tôi:

– Loan ơi, giáo xứ mình có bác Lãnh mới qua đời, Thứ Năm đi đọc kinh lễ phát tang và cầu nguyện nhe em.

– Dạ, em có đọc trên bản tin Giáo Xứ trên Facebook rồi chị.

Chị Nở thở dài:

– Dự báo thứ Năm tuyết rơi 20cm đó cung, lái xe cẩn thận nhe, sao “trời buồn người càng buồn cho mây nước thêm mênh mang” y như bài hát của Lam Phương vậy trời?!

Tôi biết chị Nở thuộc loại “mong manh dễ vỡ” nên tôi phải chọc cho chị cười:

– Vậy chị đi shopping chưa nà?

Sở dĩ tôi hỏi như vậy, vì chị Nở từng nói với tôi rằng, hễ mỗi lần trong xứ có người qua đời, nhất là mất đột ngột, hoặc vì bệnh hiểm nghèo khi tuổi chưa già lắm thì chị liền đi shopping, chẳng phải vì chị... vui mừng hơn hờ trên nỗi đau của người khác, nhưng chính là để giải tỏa nỗi buồn, vì chị cảm nhận rõ ràng cuộc đời phù du, đời người thoáng qua như giấc mộng.

Chị đáp:

– Bác Lãnh qua đời ở tuổi 95 thì có lý do gì cho chị giận đời đâu cung! À mà thôi, vì trời mùa Đông u ám quá, chắc chị cũng đi shopping, coi như là phương pháp phòng ngừa bệnh SAD.

– Ủa, em đồng ý, chị đi liền đi, thấy tiệm nào có đồ Sale [đại hạ giá] thì nhớ nhắn em.

– Chị khác em chỗ đó, chị thích là mua liền, “chờ Sale chờ đến bao giờ”! Qua tuổi 60 sắp về hưu rồi, chị quan niệm phải tận hưởng tất cả trong khả năng của mình cho phép em ơi! Keo kiệt làm gì, hà tiện làm chi, nay mai tuổi già ập đến, bệnh này bệnh kia réo gọi, có muốn tung tăng mua sắm, thoải mái đi chơi đó đây cũng khó à nghen. Em hãy theo gương “chị điệu” của em nè, quần áo mặc đẹp, fashion, dù là đi ra đường... đồ xăng, đi ra đầu xóm lấy thư, đi bỏ rác, dắt chó đi dạo trong khu phố, chị luôn ăn mặc tươi đẹp chỉnh tề, người ta nhìn thấy mình đẹp cũng làm họ yêu đời hơn, vui hơn, có phải? Chị có cái “bệnh” hề mặc đồ xấu, đồ cũ là chị mất tự tin, rồi stressed [căng thẳng], nên chị phải mặc đẹp, phải trang điểm, phải đeo nữ trang... để cảm thấy hạnh phúc!

Ôi, chị Nở say sưa nói liên tu bất tận, mấy lần tôi tính mở miệng chen ngang mà không có cơ hội. Tôi cũng thấy vui, đó là cách chị giảm stress, chị sẽ không than thở trách móc rầu rĩ với tuyệt nữa, và có lẽ cái closet [tủ] của nhà chị đã sẵn sàng một rừng áo quần đủ cho chị thay đổi suốt bốn tháng mùa Đông, đủ kiểu dáng, đúng fashion [thời trang] như cái máu “điệu tới bên” của chị.

Cuối cùng, chị Nở cũng dừng nói, để... thở, và chuẩn bị cúp phone, tôi cũng kịp phát biểu:

– Dạ chị ơi, em sẽ nghe lời chị, theo gương chị, kể từ nay, em lấy hết các nhãn hột xoàn (giả) ra đeo, mỗi ngày đeo một cái cho thiên hạ lé mắt chơi, cho mùa Đông thêm... lấp lánh!

Kim Loan

Nguồn: Internet eMail by CATHY chuyển